

Proloog

2020

Hier, dit is het! Dit is de perfecte plek, ik voel het gewoon!’ Amari keek grijnzend vanuit de bosjes naar de drie vrouwen die op de open plek rondliepen. Hij had hen hier niet verwacht, nog niet. Maar hij zou er dankbaar gebruik van maken. Zijn plan was niet gelopen zoals hij had gewild. Elys had hem doorgehad en was zo slim geweest om zijn naam niet uit te spreken. Al zou Chiara daar wel de reden van zijn geweest. Hij verwachtte niet dat dit domme wicht het zelf bedacht zou hebben. Maar nu, wat een verrassing! Haar even onnozele vriendin uit Lavera was hier samen met die idioten, Marit en Elianne. Zij hadden nog nooit ook maar een seconde nagedacht over de dingen die hun dierbare oppermagiërs hun hadden verteld. Ze hadden hen domweg gevolgd als makke lammetjes. Hij kon dat niet meer. Zeker niet na het verlies van zijn lieve dochter, Aida. Chiara had gedaan alsof dat niet de schuld was geweest van de krachtelozen, maar ze had het mis. Zijn engeltje zou nog geleefd hebben als ze al veel eerder de macht hadden teruggepakt en die krachtelozen hadden verslagen. Een duistere grom klonk op uit zijn keel. Ze hadden een kans gehad, als Chiara hem niet op dat cruciale moment in de steek had gelaten.

‘We kunnen hier lichtjes tussen de bomen laten zweven, zodra het donker wordt. En we kunnen die opening gebruiken om een pad te maken, haaks op die oude boom!’ gilte de Laveraanse vriendin van Elys opgewonden.

‘Oh ja, en dan laten we dat pad ook verlichten met zwevende lichtbollen. Het zal er echt magisch uitzien!’

Amari moest bijna kokhalzen van het enthousiasme waarmee Elianne sprak. Prima, laten ze het hier maar organiseren, dacht hij. Zelfvoldaan keek hij hoe die vriendin van Elys, waarvan hij de naam niet wist, uitbeeldde hoe ze de open plek nog meer wilde versieren. Marit en Elianne bleven opgewonden kreetjes geven bij haar ideeën. Hij had ze dan wel niet verwacht, maar misschien was dit wel de perfecte manier om

zijn plan eerder in werking te stellen. Hij had de bezwering die hij over Elys had uitgesproken niet eens nodig gehad. Ze maakten het hem zo ontzettend makkelijk. Elys zou, zonder het te weten, en zonder dat hij er ook maar enige moeite voor hoefde te doen, recht in zijn val lopen.

Amari lachte stilletjes en zelfingenomen. Ze waren allemaal zo makkelijk te manipuleren. Nog even en hij zou haar te pakken krijgen, op de plek waar alles bijna vijfhonderd jaar geleden begonnen was. Nog een paar dagen en hij zou de profetie naar zijn hand zetten en zijn geboorterecht opeisen. Nog een paar dagen en het zou zover zijn. Hij zou haar breken en hij zou voor de magiërs een nieuw tijdperk inluiden. Dan zou iedereen weten dat hij al die tijd gelijk had gehad en het beste was wat de kring zich kon wensen. Hij zou zijn plan alleen iets eerder moeten uitvoeren dan hij verwacht had. Niks kon hem nog stoppen. Hij was de uitverkorene – dat had hij altijd geweten. Het was hem als enige gelukt de bloedlijn van Terrence te vinden, al had hij dat nog met niemand gedeeld. Stel dat ze haar gingen volgen. Nee, het was nog te vroeg om dat aan de magiërs te vertellen. Dat domme wicht wist het zelf niet eens. Hij, Amari, was de enige die het waard was om Terrence op te volgen.

Hoofdstuk 2

1539

Een tweede kans

Het was pikkedonker toen Evelyn haar ogen opendeed. Haar neus prikkelde door de vochtige en ijskoude lucht die ze in haar longen zoog. Ze voelde de kille lucht door haar hele lichaam trekken. Haar gewrichten voelden stram aan. Ze had geen idee waar ze was. Het laatste dat ze zich vaag kon herinneren, was dat ze Christoffer magie had zien gebruiken, terwijl ze op het schavot stond. Voorzichtig ging ze rechtop zitten. Evelyn probeerde het bonkende gevoel in haar hoofd en haar pijnlijke gewrichten te negeren. Ze voelde zich leeg, alsof er iets miste. Ze moest een vuurtje maken, eerst opwarmen en daarna zou ze wel verder op onderzoek uitgaan. Maar toen Evelyn probeerde een vuurtje tevoorschijn te toveren, gebeurde er niks. Het was alsof iets in haar de magie vastgebonden hield. Na nog drie keer proberen, smet ze uit frustratie het kussen waar ze op gelegen had weg. Waarheen wist ze niet, want haar ogen waren nog niet gewend aan de donkere omgeving.

Na enkele minuten wanhopig proberen ook maar iets van magie uit haar vingers te krijgen, zag ze vlak voor zich een vaag schijnsel oplichten. Door het schijnsel zag ze een gang opdoemen die na een paar meter de hoek om ging. Iemand liep haar kant op. Ze zag een schommelend licht, waarschijnlijk afgegeven door een lantaarn die gedragen werd door iemand die snel haar kant opkwam. Ze kon nergens naartoe, maar iemand die haar daar had neergelegd om te slapen zou haar geen kwaad doen, toch? Al was deze kerkerachtige omgeving niet direct bemoedigend. Met haar hand voor haar ogen, omdat het felle licht van de lantaarn haar ogen pijn deed, probeerde ze de gestalte die aan kwam lopen te zien.

‘Ik hoopte al dat je vandaag of morgen eindelijk zou ontwaken,’ zei een bekende stem.

‘Aurora?’ Evelyn herkende de stem uit duizenden. Maar hoe hadden ze haar weg weten